

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.	בס"ד* עזרתא דשמיא*, שבת חל המועד פסח, תש"ט
"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.	אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק" כו". (("שיר השירים ה':ב'))
And it is stated in the Zohar,	ואיתא בזוהר,
"I am asleep – in exile, yet nevertheless my heart is awake."	"אני ישנה – בגלותא, ומכל מקום לבי ער".
And we need to understand: what is the concept of this sleep,	וצריך להבין מהו ענין השנה,
that in the time of exile the Jewish people are called "asleep,"	דבזמן הגלות נקראים ישראל ישנים,
and yet still their heart is awake during the time of exile,	ומכל מקום לבם ער בזמן הגלות,
and therefore "the voice of my beloved is knocking" etc.	ולכן "קול דודי דופק" כו
And to understand this, we must first preface what was explained above**	**וילהבין יש להקדים תחלה מה שנתפאר לעיל
that in the time of the Temple there was a revelation of G-dliness,	דבזמן הבית היה גלוי אלקות,
and therefore the souls of Israel were in a state of "face to face,"	ולכן נשמות ישראל היו בבחינת פנים בפנים
and their service was with a level of "sight,"	ועבודתם בבחינת ראיה
and love and awe that reach the level of the light of Abba (Chochmah),	השנה ואהבה ויראה המגיעים עד בחינת אור אבא [[חכמה]],
and in the time of exile, the service is through Netzach and Hod,	ובזמן הגלות העבודה היא בנצח והוד
which reach the inner dimension of Kesser,	שמגיעים בפנימית הקתר,
which is the inner core and essence of the Infinite One, blessed be He.	שהוא פנימית ועצמות אין סוף ברוך הוא
(י"א)	
And the explanation of the matter in service within the soul is as follows: Behold it is written, "Not because of your being more numerous than all the nations did Hashem desire you and choose you, for you are the fewest of all the nations" (Devarim 7:7).	ובאור הענין בעבודה בנפש הוא, דהנה פתיב "לא מרבכם מכל העמים חשק ה' בכם ויבחר בכם, כי אתם ('המעט מכל העמים' (דברים ז', ז

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

Meaning: that He gave you the Torah and the commandments, not because you are greater than all the nations—	פירוש מה שנתן לכם התורה ומצוות, לא מרבכם מכל העמים,
meaning not because of your internal powers, that is, intellect and emotions, which you may have more than all the nations,	פירוש לא מפני הכחות פנימיים שלכם, הינו שכל ומדות שיש בכם יותר מכל העמים,
for even the intellectual soul in the souls of Israel is because of the form of man in the Chariot [see Yechezkel 1:5],	דגם הנפש השכלית שבנשמות ישראל הוא מפני אדם, שבמרכבה,
and not because of this was the Torah and commandments given to you—	,ולא מפני זה נתן לכם התורה ומצוות
but rather, "for you are the fewest of all the nations," meaning: the elevated few above all nations—	כי אם "כי אתם המעט מכל העמים", רצונו לומר, המעט המורם מכל העמים,
that is, the aspect of "fewness" that you possess which none of the nations have—	,הינו בחינת המעט שיש בכם מה שלא יש בכל העמים
and that is the power of <i>mesirus nefesh</i> (self-sacrifice) which exists in the souls of Israel—	,והוא הכח דמסירות נפש שיש בנשמות ישראל
and this is the aspect of nullifying the will above reason and understanding, etc.—	, 'והוא ענין הבטול הרצון למעלה מטעם ודעת כו
and it is the level of the spark of <i>Yechidah</i> (the highest level of the soul), in which is clothed the lower spark,	והוא בחינת ניצוץ היחידה שבו מתלבש הניצוץ קטן
which is the lower aspect within the Creator, etc.	, 'שהוא בחינה תחתונה שבבורא כו
And because of this power that exists in the souls of Israel, He gave them the Torah and commandments—	ומצד זה הכח שיש בנשמות ישראל נותן להם התורה ומצוות,
and with this power, Israel preceded at the Giving of the Torah "we will do" before "we will hear" (Shemos 24:7),	ובכח זה הקדימו ישראל בפשעת מתן תורה "נעשה" ("ל'נשמע" (שמות כ"ד, ז
for the matter of "we will do" is the complete nullification of will entirely, to the level of the Infinite One, Master of the will—	דענין "נעשה" הוא בחינת בטול הרצון לגמרי מכל וכל לבחינת אין סוף בעל הרצון,
and through this one places all his desires aside in fulfilling the commandments—	,ועל ידי זה מניח כל רצונותיו בקיום המצוות
and with this power Israel remained faithful to Hashem in the Egyptian exile—	ובכח זה עמדו ישראל נאמנים לה' בגלות מצרים
in that they did not change their names, their language, etc.	'שלא שנו שמם, לשונם כו

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

And with this power, Israel endured in the exile of Media and Greece, where their enemies forced them to transgress the religion—may the Merciful One protect us—and said: “Write for yourselves upon the horn of the ox that you have no—Heaven forbid—portion in the G-d of Israel.”	ובכח זה עמדו ישראל בגלות מדי וגו', ששונאיהם הקריחום לעבר על הדת רחמנא לצלן, ואמרו "כתבו לכם על קרן השור שאין לכם – חס ושלום – חלק", "באלקי ישראל",
And with this same power, Israel stand faithful to Hashem and His Torah in this final exile—	ובכח זה עומדים ישראל נאמנים לה' ולתורתו בגלות, וזה האחרון,
not to be swayed by any hindrance or obstacle from fulfilling the Torah and commandments.	שלא להתפעל מכל מונע ומעבב לקיים את התורה ומצוות.
And behold, from time to time, fulfilling the Torah and commandments becomes increasingly difficult.	והנה מזמן לזמן נעשה התורה ומצוות עוד קשה יותר לקיים,
For in the time of the Temple, and certainly in the time of Moshe Rabbeinu, peace be upon him, it was not so difficult to fulfill the Torah and commandments.	כי בזמן הבית וכל שכן בזמן משה רבנו עליו השלום, לא הנה קשה כל כך לקיים התורה ומצוות,
But afterwards the concealment and hiding became even greater—	אך אחר כך נעשה ההעלם וההסתתר יותר,
until in our generation, in the footsteps of Mashiach, “darkness shall cover the earth” (Yeshayahu 60:2),	עד שבדורותינו אלה בעקבות משיחא "החשיך יכסה" ('ארץ') (ישעיה' ס', ב
“I clothe the heavens with gloom” (Yeshayahu 50:3), a doubled and redoubled darkness.	אלביש שמים קדרות" (ישעיה' נ', ג), חשיך כפול ומכפול,
And one who fears Heaven and fulfills Torah and commandments faces many thorns and thistles—	ומי שהוא ירא שמים ומקיים תורה ומצוות, הרבה חושים וקוצים יש,
they prick and stab him like iron spears,	ועוקצים אותו ודוקרים אותו כבמדקרות ברזל,
and they mock him with every kind of ridicule—	ומלעיגים ממנו בכל מיני לעג,
inventing all sorts of fabrications how to mock someone who fears Heaven and fulfills the commandments—	וממציאים כמה המצאות איד ללעוג ממי שהוא ירא שמים ומקיים את המצוות,
as brought in Midrash Rabbah Eichah on the verse, “How did I become despised...” (Eichah Rabbah 1:1).	וכדאיתא במדרש רבה איכה על פסוק "איכה הייתי" ('זוללה' – איכה רבה א', א
And it is even more difficult, for who is the one mocking? A person who is the lowest of the low—	ועוד קשה ביותר, דמי הוא המלעיג? איש שהוא פחות שבפחותים,
who has neither intellect nor sense, and who never once attempted to uphold any refinement,	אשר אין בו לא שכל ולא טעם, ומעולם לא נסתה נפשו להחזיק באיזה דקות,

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

never tried to live with any delicacy—	ער האט קיינמאל נישט פרזוכט האלטן בא א איינעלוקייט,
rather he eats and drinks and does whatever his heart desires in all the lusts and pleasures of this world—	כי אם אוכל ושותה ועושה מה שילבו חפץ בשארי תאוות ותענוגי עולם הזה,
and prefers a life of lawlessness, like an actual animal—	ובקפרא נחא ליה, כבהמה ממש,
and even worse than an animal, for a person who behaves like an animal is worse than the animal—	ועוד גרוע ממנה, כי האדם המתנהג כבהמה הרי הוא גרוע ממנה,
because the animal has no intellect, and he is a human being, who should possess intellect.	דבהמה אין לה דעת, והוא אדם וראוי לדעת.
And even those considered the best among them—those who call themselves "intellectuals"—	ואף גם המבחרים שבהם, הקוראים את עצמם בשם "משכילים",
their wisdom has not refined their character traits—	הרי לא הועילה להם חכמתם לזכך המדות שלהם,
especially in the matter of arrogance, where he imagines himself to be the sole wise man—	וכל שכן בענין הגאווה שמדמה בנפשו אשר הוא חכם אחד,
and that all knowledge belongs to him, and all the sages of the world are nothing compared to him—	וכל ההשכלה – שלו היא, וכל אנשי העולם גם 'החכמים כאין נגדו כו
and he doesn't even consider that perhaps his peer may be a greater scholar than he—	ואינו חושב כלל אולי חברו חכם גדול יותר ממנו כו
how could it even enter his mind that someone might be greater than him?!	'דאיד נעלה על הדעת שיהיה מי שיהיה גדול ממנו כו
And all this stems from the arrogance and coarseness that developed in his soul through his “wisdom” and “understanding.”	וכל זה מפני הגאווה והגסות הנעשה בנפשו על ידי חכמתו והשכלתו.
But in truth, one who is truly wise should be the opposite of this—he should humble himself before every person and learn from them.	אשר באמת מי שהוא חכם באמת צריך להיות ההפך מזה, להשפיל את עצמו לפני כל אחד ואחד וללמוד ממנו.
And as the verse states: “From all my teachers I gained wisdom” (Tehillim 119:99),	ובמאמר הפתוב "מכל מלמדי השכלתי" (תהלים קי"ט, צ'),
for one who wishes to truly know a matter of wisdom, must learn from every single person,	דמי שרוצה לידע איזה דבר חכמה לאמתתו, צריך ללמוד מכל אחד ואחד,
and especially from the wise—	ובפרט מן החכמים,
and to think, contemplate, and investigate their words thoroughly,	ולחשוב ולהתבונן ולחקר בדבריהם היטב,

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

without any bias, whether it aligns with his opinion or not—	—בלי שום פניה, אם שהוא כדעתו אם לאו
this is a true wise person.	(זהו החכם באמת),
And then, specifically, the truth will become clear to him.	ואז ידקא יתברר לו האמת.
All the more so, he must not become arrogant over others—	ומכל שכן שלא להתנאות על בני אדם,
on the contrary, to draw them close, for the wise one sees the greatness of every single person—	אדרבה לקרבם, כי החכם רואה במעלת כל אחד ואחד
but he (the arrogant one) does not do so. He is only boastful of his own being.	אבל הוא אינו כן, ורק מתנאה במציאותו.
And it is well known that the trait of arrogance is worse than all other negative traits—	וידוע דמדת הגאווה היא גרוע ביותר משאר המדות
it is the source of the root of all evil traits: jealousy, desire, and honor.	והיא מקור למקור לכל המדות הגרועות – הם הקנאה,
And as we see, their wisdom did not help them not to be drawn after desires and bodily pleasures—	וכאשר אנו רואים שלא הועילה להם חכמתם שלא
their intellect is one thing, and their desires another—	להמשך אחרי התאוות ותענוגי הגוף
But in truth, domination by one's traits is completely the opposite of intellect—	וההשפלה אצלם לחיד ובהתאנה לחיד
and intellectual strength should override emotional drives—	אשר באמת התגברות המדות היא הפך השכל לגמרי
as is well known to any intelligent person.	והתגברות השכל צריך לדחות התגברות המדות
And if he cannot withstand his own traits—where is his wisdom?!	וכידוע לכל משכיל.
For this is the whole purpose of man: to refine his traits so that he not be like an animal.	ואם אינו יכול לעמד נגד מדותיו – אינה חכמתו כו'
And all the more so, one who is completely empty, who does not think himself wise,	דהרי זה כל האדם – רק לברר המדות שלא יהנה
and only pursues fulfilling his desires,	בבהמה.
and boasts that he can satisfy the cravings of his soul—	ומכל שכן מי שהוא ריק גם מכל דבר, שאינו חושב
he is literally an animal.	שהוא חכם,
And even he mocks Torah scholars and those who fear G-d—	ורק עוסק במלוי תאוותיו
which is extremely difficult to bear,	—ומתפאר בזה שהוא יכול למלות תאוות נפשו
	שהוא בהמה ממש.
	וגם זה מלעיג על תלמידי חכמים ויראי אלקים
	דזה קשה מאד לסבל,

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

and all depends on the mocker, etc.	והכל לפי המביש כו'.
And the cause of this is only due to the brazenness and coarseness which has increased greatly in our times—may our many sins be forgiven.	וסבת הדבר הוא רק מפני התצפא והגסות אשר נתרבה, כעת מאד מאד בעוונותינו הרבים,
And no one recognizes their place at all—	ואין שום אדם מכיר את מקומו כלל,
how such lawlessness and brazenness have increased—	עם איז געווארען אזויפיל די הפקרות און די תצפאי,
that no one knows their true place or worth, and everyone acts with impudence.	דאין שום אדם מכיר מקומו וערכו, וכל אפיה שרין.
And because of the great abundance of ignorant and coarse people (<i>ammei ha'aretz</i> and <i>gassus</i>)—	(ומפני גדל העמי הארצות והגסות (גראבקיט
the value of wisdom has diminished,	נתמעט ערה התכמה,
and “science” has become lowly.	וויסענשאפט איז געווארען נידעריג.
And as our Sages said (Sotah 49b): “In the footsteps of Mashiach, brazenness will increase...	וכמאמר רבותינו ז"ל (סוטה מ"ט ב') "בעקבי משיחא
and youths will shame the faces of elders.”	ונערים (מן הדעת) פני זקנים (שקנו חכמה) ילבינו" כו'.
Therefore, in this time, among the thorns and thistles, fulfilling Torah and commandments has become very difficult.	ואם כן, בזמן הזה, מן החוחים והקוצים נעשה קשה במאד הקיום דתורה ומצוות.
קצור Summary	
Summary: The giving of the Torah and commandments, and their fulfillment, is through the principle of “for you are the fewest”—	קצור. נתינת התורה ומצוות וקיומם הוא על ידי "כי
the <i>bittul</i> (self-nullification) that transcends reason and understanding,	(אתם המעט" (דברים ז', ז
especially in the time of exile.	הבטול שלמעלה מטעם ודעת,
It is evident that from time to time the fulfillment of Torah and commandments becomes increasingly difficult—	ובפרט בזמן הגלות.
particularly because the mockers are lowly and empty.	יתאר דמזמן לזמן מתקשה קיום התורה ומצוות
	ובפרט על ידי שהמלעיגים פחותים וריקים.
(י"ב)	

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

However, one who understands will understand that it must be said that there are now powers in the souls of Israel to stand even against the aforementioned obstacles—	אמנם המבין יבין דבהכרח לומר דיש עכשו כחות בנשמות ישראל לעמוד גם נגד המונעים הנ"ל
for “according to the camel is the load” (Pesachim 118b).	(דהרי "לפום גמלא שיתנאי" (פסחים קי"ח ב' (דק"ה
That is, due to the powers of <i>mesirus nefesh</i> (self-sacrifice) which exist now in the souls of Israel even more than in the time of the Beis HaMikdash.	והינו מצד הכחות דמסירות נפש שיש בנשמות ישראל 'עכשו יותר מבזמן הבית כו
This can be understood through an analogy from the physical soul and limbs of a person below—	ויבין זה על פי משל בשמי למטה, בנפש ואברי האדם למטה,
it is known that it is easier to immerse the heel in boiling water than the head—	דידוע דיותר בנקל לו להכניס את העקב במים רותחים מהראש,
and people say the reason is because the heel does not feel as much pain as the head.	והעולם אומרים הטעם לזה מפני שהעקב אינו מרגיש כל כך כאב כמו הראש.
But we must understand this very point: why indeed does the heel not feel as much pain?	וצריכים להבין זה גופא: מפני מה העקב אינו מרגיש כאב כל כך?
If we say because it lacks life-force from the soul—it is not so,	אם נאמר מפני שאין בו חיות כל כך מהנפש – אינו כן,
for the life-force of the soul that gives life to the body spreads equally throughout the body—	שהרי חיות הנפש המחייה את הגוף – הרי הוא מתפשט בכל הגוף בשוה,
in the heel just as in the brain in the head.	בהעקב כמו במח שבראש,
Just as there is no part of flesh in the brain without life-force, so too in the heel.	דכמו שבראש אין חלקי בשר בלא חיות, כן גם בהעקב אין חלק בשר בלא חיות כו
And as is known and explained elsewhere at length, that the body is alive from the soul because the soul is inherently living—	וכידוע ומבאר במקום אחר באריכות, דמה שהגוף חי מהנפש – הוא מפני שהנפש חי בעצם,
and the One Who performs wonders—blessed is He—decrees that the soul should be clothed in the body—	והמפליא לעשות יתברך – גוזר על הנפש שתתלבש בגוף,
and then, automatically, the body is alive from the soul.	אז הרי הוא חי ממילא מהנפש.
From this it is understood that one cannot differentiate in the life-force that enlivens the body between heel and head—	ומזה מובן שאינו שייך לחלק בחיות שמחייה את הגוף בין העקב לראש,
so why then is it easier to put the heel specifically into boiling water and not the head?	ואם כן – למה נקל יותר לתת את העקב דוקא במים רותחים ולא הראש?
The idea is as follows: in the soul's powers, there are two levels—	והענין, דהנה בכחות יש שתי מדרגות:

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

the first is <i>ratzon</i> (will), and the second are the faculties of the soul—intellect, emotions, senses, etc.	הראשונה – הוא הרצון, והשנייה – הם כחות הנפש: 'שכל ומדות והחושים כו'.
And the <i>ratzon</i> is found equally in the entire body—	והנה הרצון הוא נמצא בכל הגוף בשונה,
for the <i>ratzon</i> has no particular bodily vessel, such that one could say “this limb is the vessel for the will,”	דהרי הרצון אין לו כלי מגבל בגוף, שנאמר דכלי זה הוא כלי אל הרצון,
like the head is a vessel for intellect, and the heart a vessel for emotions—	כמו שהראש הוא כלי השכל, והלב כלי המדות,
rather, the will encompasses the entire body equally—	כי אם מקיף את כל הגוף בשונה,
and thus it acts upon the leg just as upon the brain in the head.	לכן פועל על הרגל כמו על המוח שבראש.
The proof: when one desires to move his leg, he immediately moves it without any delay—	והראיה: דכשעולה ברצונו לנענע רגל – תכף הוא מנענע בלי שום שהיה זמן,
and the same applies to the brain.	וכן פועל על המוח.
Therefore, our Sages said (Avodah Zarah 19a), “A person should always learn in the place his heart desires.”	דלכן אמרו רבותינו ז"ל: "לעולם ילמד אדם במקום (שילבו חפץ)" (עבודה זרה י"ט א')
Since he has a will for this, he will become more insightful and wise—	דמאחר שיש לו רצון בזה, הרי ישכיל ויתחכם ביותר,
from this it is proven that the <i>ratzon</i> (will) exists in the head and the foot equally,	דמזה מוכח שהרצון נמצא בראש וברגל בשונה,
as it encompasses them all, and its action is in the manner of a decree, etc.	להיותו מקיף כלם, ופעולתו בדרך גזר כו'.
However, the faculties of intellect and emotions, which are called internal powers,	אמנם הכחות שכל ומדות, הנקראים כחות פנימיים,
each is specifically enclosed in a vessel—	הרי הם מתלבשים כל אחד בכלי דוקא,
and within them there is differentiation, and they are not equal throughout the body.	ובהם יש התחלקות, ואינו בשונה בכל הגוף,
For example, intellect is enclosed specifically in the brain of the head—	ובכמו שהשכל מתלבש במוח שבראש דוקא,
because only the substance of the brain is balanced in a way that it is a vessel to receive the light of intellect within it.	מפני שדוקא חמר המוח הוא ממוזג באופן כזה שהוא כלי לקבל בתוכו אור השכל,
But the substance of the vessel of the eye, for example, or other limbs,	מה שאין בו חמר כלי העין על דרך משל או שאר,

Friediker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

are not vessels for the revelation of this light.	אינם כלים לגלוי אור זה.
Likewise, the heart is specifically the dwelling place of the emotions—	וכן הלב הוא מקום משכן המדות דוקא,
for the light corresponds to the vessel, and enclothes within it internally—	שהאור בערך הכלי, ומתלבש בתוכו בפנימיותו,
and the vessel must be balanced in such a way that it can receive, etc.	'וצריך שיהיה הכלי ממוזג באופן כזה שיוכל לקבל כו
And since they are powers that are enclothed in vessels internally,	ומאחר שהם כחות המתלבשים בכלים בפנימיות
it is automatically necessary that there be differentiation, and not equality throughout the body.	ממילא מכרח שיהיה התחלקות, ואינו שונה בכל הגוף,
Therefore, the intellectual power, which is the loftiest faculty,	ולכן כח השכל שהוא כח היותר געלה,
is specifically in the brain of the head,	הוא במח שבראש דוקא,
for there it shines in a revealed way—	דשם מאיר בגלוי,
but in the body it does not shine openly—	אבל בגוף אינו מאיר בגלוי,
only the emotions, which are born of the intellect, shine within the body.	כי אם המדות שהם הולדת המחין – מאירים בגוף.
קצור: לפום גמלא שיחנא, וימשיל בבטול העקב לכת הרצון יותר מהראש, אף שאין לחלק בחיות הנפש שבהם, רצון – מקיף, שכל ומדות פנימיים –	
Summary: <i>According to the camel is its load</i> (Pesachim 118b); and one may compare the submission of the heel to the power of the <i>ratzon</i> (will) as being even greater than the head, even though one cannot differentiate in the life-force of the soul within them— <i>ratzon</i> is encompassing; intellect and emotions are internal.	
(י"ג)	
And behold, the fact that the faculty of intellect is found in the hand in the craft of artistry—such as drawing and the like, where one is called a "craftsman of the hand" to draw and do anything that is intellectually designed—	והנה מה שנמצא כח השכל ביד במלאכת האמנות, בציור וכדומה, שנקרא אמן יד לציר ולעשות כל דבר שמשכיל,
this has several reasons: The first—this is merely action alone from the intellect, which is the lowest level of the intellect.	הרי יש בזה כמה טעמים. הראשון – שזה רק עשייה בלבד שבשכל, שהוא המדרגה היותר תחתונה שבשכל.

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

The second—that the main thing is the intellectual conception and design in his thought, and the hand merely brings into actuality that which was conceived intellectually—according to the form pictured in the thought.	השני – שהעקר הוא השכלת השכל והציור שבמחשבתו, והיד הוא רק שמביא לידי פעל את זה. שהשפיל בעשייה שבשכל, ולפי אפן הציור שבמחשבה.
The third—that the fact the hand brings something into action is specifically through the investment of the emotions.	השלישי – דנה גופא מה שהיד מביא לידי פעל, הוא דוקא על ידי התלבשות המדות.
From all this, it is understood that the intellect is not revealed in the body, and the essential revelation of the intellect is in the brain in the head—	ומכל זה מובן – דבגוף אינו מאיר גלוי השכל, ועקר גלוי השכל הוא במח שמבראש,
to conceive deep understandings, of which there are many levels, depending on whether the understanding is internal or external—	להשפיל השכלות עמוקות, דיש בזה כמה מדרגות, באיזה אפן הוא ההשכלה – אם בפנימיות או בחיצוניות.
and also within the brain of <i>binah</i> in the head, there are several internal and external levels.	וגם במוח הבינה שמבראש – יש כמה מדרגות פנימיות וחיצוניות.
But in the body, the intellect does not shine openly—	אבל בגוף – הרי אינו מאיר בו השכל בגלוי,
and in the heart, the intellect is revealed only according to how it gives rise to emotions—	ובלב – הרי גלוי השכל הוא רק לפי אפן הולדת המדות,
and in the hands, according to the way it influences action—	ובידיים – לפי אפן העשייה,
and in the foot, only according to the mode of walking—	וברגל – רק לפי אפן ההלוקה,
which is the most external illumination and is extremely concealed.	שהוא הארה היותר חיצונית, בהעלם מאד.
And just as there is differentiation in the internal faculties, so too there is differentiation in the vessels—	וכשם שיש התחלקות בפחות פנימיים, כן גם יש התחלקות בכלים,
and therefore the substance of the head is more refined than the substance of the heart—	ולכן חמר הראש הוא בדקות יותר מחמר הלב,
and the substance of the heart more than the substance of the body—	וחמר הלב – מחמר הגוף,
and the substance of the body is denser than the substance of the foot.	וחמר הגוף – בגסות יותר מחמר הרגל.
Until the heel, which is the final level in the foot, is an extremely coarse and thick substance—	עד שהעקב, שהוא המדרגה האחרונה שברגל, הוא חמר גם ועב ביותר,

Friediker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

and the reason is, because in every place where the faculties—which are internal lights—shine more revealed,	והטעם הוא, לפי שבכל מקום שהנחות, שהם אורות פנימיים, מאירים בגלוי יותר,
there, the substances are more refined, etc.	שם החמרים בידקות יותר כו'.
And with this is explained what is written in the <i>Sefer Shel Beinonim</i> (Tanya), Chapter 40—	ובזה יבאר מה שכתוב בספר של בינונים (התניא), — פרק מ'.
and these are his words: “For the illumination within it contracts exceedingly until the very final edge; therefore it is material and physical,” etc.	וזה לשונו: "כי ההארה שבו מצמצמת מאד עד קצה'האחרון, לכן הוא חמרי וגשמי" כו'.
And behold, with intellect in general—it does not shine with the simplicity of the essence of the soul—	והנה, בשכל בכלל — הרי אינו מאיר כל כך פשוטות, עצם הנפש,
for every essence is indivisible, etc.—	דכל עצם הרי הוא בלתי מתחלק כו'.
and the faculty of intellect is an internal light, a light within a vessel specifically—	וכן השכל הוא אור פנימי, אור בכלי דוקא,
and therefore it does not shine the essence of the soul within it, only a hidden illumination, etc.—	וממילא אינו מאיר בו עצם הנפש, כי אם הארה נעלמת כו'.
And therefore, the matter of <i>mesirus nefesh</i> (self-sacrifice) is not explicitly stated in the Written Torah.	ולכן לא נאמר ענין המסירת נפש מפורש בתורה שבכתב.
Footnote:	
<i>Seemingly, this requires great investigation:</i> for self-sacrifice for the sanctification of the Name (<i>Kiddush Hashem</i>) is a positive commandment from the Torah, as it is written: “And I shall be sanctified among the Children of Israel” (Vayikra 22:32).	לפוארה צריך עיון גדול, דהרי מסירת נפש על קידוש השם היא מצוות עשה מן התורה, מדכתיב "ונקדשתי (בתוך בני ישראל" (ויקרא כ"ב, ל"ב).
And it has been counted in the enumeration of all who count the commandments:	ונכנסה בתשבון כל מוני המצוות:
Sefer HaMitzvos of the Rambam (Positive Command #9);	(ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ט')
Sefer Mitzvos Gadol (Positive #8);	סמ"ג עשין ח'
Sefer Mitzvos Katan (Siman 44);	סמ"ק סימן מ"ד,
Sefer HaChinuch (Mitzvah 295); and others.	ספר החינוך רצו, ועוד.
And it is a great stretch to innovate an opinion and say that according to the <i>Ra'aya Meheimna</i> (Zohar III, 93a; and see also Zohar II, Tzav 1a),	ודוחק גדול לחדש שיטה ולומר, דלרעיא מהימנא (זהר חלק ג' צ"ג, ריש עמוד א'; ועין גם פן זהר חלק ב' צו, א'),

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

who interprets “And I shall be sanctified among the Children of Israel” as: “This command is to sanctify Him every day” (referring to reciting Kedushah),	דמפרש "ונקדשתי בתוך בני ישראל" – פקודא דא (לקדשא ליה בכל יומא (אמירת קדושה בכל יום),
that there is no explicit teaching in the Written Torah for <i>mesirus nefesh</i> . And this is the opinion being discussed here.	אין למוד מפרש בתורה שבכתב למסירת נפש, ולפי סברא זו מדבר פאן
Furthermore, the Tzemach Tzedek in his Sefer HaMitzvos interprets the commandment of <i>Kiddush Hashem</i> according to all of the enumerators mentioned above—	ועוד, דהצמח צדק בספר המצוות שלו מפרש מצוות קידוש השם כדעת כל מוני המצוות הנ"ל
and after explaining the prohibition of <i>Chillul Hashem</i> , he brings and explains the mitzvah of reciting <i>Kedushah</i> according to the <i>Ra'aya Meheimna</i> .	ואחרי ביאורו אסור חלול השם, מביא ומבאר מצוות אמירת קדושה לדעת הרע"א מהימנא
This implies that it is not contradictory to counting <i>Kiddush Hashem</i> as a positive commandment from the Torah.	משמע קצת דאין זה סותר למה שמונים קידוש השם במצוות עשה מן התורה
See also Rosh, Berachos Chapter 7, Siman 20, regarding the case of Rabbi Eliezer who freed his slave to complete a quorum of ten—	וע"ז גם פן ראש ברכות פרק ז' סימן כ', בההיא דרבין אצליעזר שחרר עבדו להשלים לעשרה
because it was a public mitzvah, as it says: “And I shall be sanctified among the Children of Israel”—	משום דהוי מצוה דרבים, דכתיב "ונקדשתי בתוך בני ישראל",
meaning: a positive commandment to sanctify the Name in public.	דהיינו – עשה דמקדשין את השם בעשרה ברכים
And even though it was a rabbinic matter (i.e., hearing <i>Kedushah</i> , <i>Barechu</i> , etc.),	ואפלו הוי מלתא דרבנן, כגון לשמוע קדושה, ברכה כו,
from this we learn that even for those who say <i>Kedushah</i> is a Torah obligation (see <i>Tzafnas Paaneach</i> §140), it is only a detail of the general command “And I shall be sanctified.”	דמזה יש ללמוד, דגם למאן דאמר דאמירת קדושה היא מן התורה (בשאלת צפנת פענח סימן ק"מ), אינה אלא פרט מקלות הצווי "ונקדשתי".
See also <i>Shaarei Kedusha</i> by Rabbi Chaim Vital, Part 1, Gate 4, where he writes:	וע"ז גם פן בשערי קדושה לרב רבנו חיים ויטל, חלק א' שער ד'
“A positive commandment of the Torah... to sanctify His blessed Name with self-sacrifice,” and he brings Zohar, etc.—	שכתוב: "מצוות עשה של תורה כו' לקדש את שמו יתברך במסירת נפש כו'", ומביא ספר הזהר כו'
to sanctify His Name through <i>Shema Yisrael</i> , and to sanctify His Name in “ <i>Nakdishach</i> ,”	לקדש את שמו בפסוק "שמע ישראל" כו', לקדש את שמו ב"נקדישך
which clearly indicates that both are considered Torah-level commandments according to the Zohar.	הרי בפרוש דשניהם נחשבים למצוות עשה מן התורה לדעת הזהר

Friediker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

And behold, with great difficulty, one could attempt to explain here the words “explicitly in the Written Torah” to mean: explicitly in its reason—	והנה, בדוחק גדול אפשר היה לתרץ לבאר כאן המלות "מפירש בתורה שבכתב" – מפירש בטעמה,
and as it is written in <i>Torah Or</i> , beginning “Chayav Inish” (the second one, 99b), explicitly:	וכמו שכתוב בתורה אור [מאמר] דבור המתחיל "חייב – איניש" (השני צ"ט, ב), בפירוש
“Therefore, the Torah does not mention a reason for <i>mesirus nefesh</i> , etc.”	"ולכן לא נזכר בתורה טעם על מסירת נפש כו"
And similarly in <i>Likkutei Torah</i> , Parshas Vayikra, explanation of “VeLo Tashbis,” Chapter 2.	וכן הוא בלקוטי תורה, פרשת ויקרא, ביאור "ולא תשבית", פרק ב'
However, aside from the fact that then the explanation written in the text—	אבל, מלבד שאז אין הביאור הכתוב בפנים:
“Since the Written Torah is the aspect of <i>Chochmah</i> , etc.” —does not match at all—	דלהיותו תורה שבכתב היא בחינת חכמה כו" – מתאים כלל
behold, it is explicitly written in <i>Shaarei Orah</i> , beginning “VeKibbel HaYehudim,” Chapter 8:	הנה, בפירוש כתוב בשערי אורה, דבור המתחיל "וקבל היהודים", פרק ח'
“And therefore, <i>mesirus nefesh</i> is not written in the Torah as a command, for it is an inheritance.”	ול זאת, אין מסירת נפש נכתבה בתורה בשם צווי, כי "ירושה היא
And in the holy manuscript of the discourse <i>Yecheyenu Miyomayim</i> (1899):	ובגוף כתב יד קדוש של דבור המתחיל "יחינו מיומיום", [שנת] תרנ"ט
“In the Torah, it is not stated as a command regarding <i>mesirus nefesh</i> ,	בתורה לא נאמר צווי על מסירת נפש"
because the Torah emerges from <i>Chochmah</i> , etc.”	"להיות כי אורייתא מחכמה נפקת כו
Therefore, it seems appropriate to say the following:	ולכן נראה לומר,
Behold, in <i>mesirus nefesh</i> , as in mitzvos in general, there exist the <i>command</i> and the <i>reason</i> for the command.	דהנה במסירת נפש, ובמצות בכלל, ישנם הצווי וטעם הצווי.
And in both of these aspects, the mitzvah of <i>mesirus nefesh</i> is different from all other mitzvos:	ובשניהם נשתנתה מצות מסירת נפש משאר המצות:
The <i>reason</i> for <i>mesirus nefesh</i> is not mentioned at all—not in <i>Tanach</i> , and not in the <i>Talmud</i> .	הטעם על מסירת נפש – לא נאמר כלל, לא בתנ"ך ולא בש"ס.
The <i>command</i> for <i>mesirus nefesh</i> is not stated in the Written Torah as an explicit command—	הצווי על מסירת נפש – לא נאמר בתורה שבכתב, בצווי בפירוש
rather, as a description of an event that would result indirectly:	אלא כסיפור ענין שיבוא בדרך ממילא:

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

"And you shall guard... and you shall do... and you shall not desecrate..."—and then:	"ושמרתם כו' ועשיתם כו' ולא תחללו כו' ,
"And I shall be sanctified among the Children of Israel..." (Vayikra 22:32).	(ונקדשתי בתוך בני ישראל" (ויקרא כ"ב, ל"ב).
In <i>Torah Or</i> and <i>Likkutei Torah</i> , the first difference (the missing reason) is explained.	ובתורה אור ולקוטי תורה – מבאר השנוי הראשון ((החסרון בטעם)).
And here, in <i>Shaarei Orah</i> and in the discourse <i>Yecheyenu Miyomayim</i> , the second difference (lack of explicit command) is explained.	וכאן, בפערי אורה ובדבור המתחיל "יחינו מיומיום", (מבאר השנוי השני (חסרון הצווי המפורש)).
One may further say, by first introducing what is explained in <i>Divrei Elokim Chaim</i> [=Torat HaChassidus] in the places mentioned above—	עוד יש לומר, בהקדים דעל פי המבואר בדא"ח [=דברי אלקים חיים – תורת החסידות] במקומות הנ"ל,
that the positive mitzvah of <i>mesirus nefesh</i> is distinct from the rest of the Torah and mitzvos.	הנה מחלקת מצוות עשה דמסירת נפש משאר התורה ומצוות,
For the rest of Torah and mitzvos are based on reason and understanding,	דשאר התורה ומצוות – הם על פי טעם ודעת,
but <i>mesirus nefesh</i> is beyond reason and understanding—	ומסירת נפש – היא למעלה מן הטעם והדעת,
and consequently, <i>mesirus nefesh</i> stems from the essence of the soul, which is nullified to the Essence of the Infinite One, blessed be He,	ובמילא, מסירת נפש – היא מעצמות הנפש, הבטלה לעצמות אין-סוף ברוך הוא,
and is an inheritance to us from our forefathers—	וירושא לנו מאבותינו,
unlike the rest of the Torah and mitzvos, where the intellect of the G-dly soul suffices.	מה שאין פן שאר התורה ומצוות – שדי בבחינת השכל שבנפש האלקית.
If so, the following difficulty arises:	ואם כן – קושה:
(1) According to this explanation, it is clear that <i>mesirus nefesh</i> does not apply to a non-Jew,	א) על פי ביאור זה – פשיטא דאין מסירת נפש שייכת לכו' נת,
yet in Sanhedrin 74b it is left as a question; and according to Rashi's explanation, etc., it is not resolved.	ובסנהדרין ע"ד ב' – איבעיא היא, ולפי פירוש רש"י וכו', גם לא איפשטא.
(2) According to the above, the general command to observe Torah and mitzvos is insufficient to obligate one to give up his life for them.	ב) על פי הנ"ל – הצווי על תורה ומצוות אין מספיק לחיבו למסור נפשו עליהם,

Friediker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

Yet from the wording of the Rambam (<i>Yesodei HaTorah</i> , Chapter 5, Halacha 1) it appears that were it not for the verse “and you shall live by them,” all mitzvos would be <i>yehareg v'al ya'avor</i> .	ומלשון הרמב"ם, הלכות יסודי התורה, פרק ה' הלכה א' – משמע דלולא הכתוב "וחי בהם", היו כל המצוות – "יִהְיֶה רָג וְאֵל יַעֲבוּר".
See also Tosafos, <i>Dibur HaMaschil</i> “Ben...” (Sanhedrin 74b),	ועי' גם פ' תוספות דבור המתחיל "בן..." (סנהדרין (ע"ד ב')),
<i>Minchas Chinuch</i> (Mitzvah 295), and <i>Parshas Derachim, Derush Derech HaAsarim</i> .	מנחת חינוך מצוה רצו, ופרשת דרכים, דרוש "דרך הקצרים".
Therefore, it seems fitting to say that <i>mesirus nefesh</i> contains two elements:	ולכן נראה לומר – דיש במסירת נפש שני ענינים:
(A) That it is a <i>detail</i> within other mitzvos—meaning, that one fulfills the mitzvah of not worshipping idols, committing illicit relations, etc.,	א) מה שהיא פרט במצוות אחרות – הינו, שמקיים (מצוות עבודה זרה, גלוי עריות וכו',
and even if told “you will be killed if you do so,” he still fulfills them.	וגם אם אמרו לו שיהרג על ידי זה – בכל זה מקיים.
And since these mitzvos (e.g., idolatry, illicit relations, etc.) are, in general, based on reason and understanding,	וכיון שבכלל, עבודה זרה וגלוי עריות וכו' – הם על פי טעם ודעת,
they also apply to non-Jews (<i>Bnei Noach</i>).	שככים הם גם לבני נח.
And one should not exclude <i>Bnei Noach</i> from being obligated in such observance, even in isolated cases where observing the mitzvah would lead to death.	ואין להוציא בני נח מחיוב קיומם, במקרים בודדים שכתוצאה משמירת המצוה – יהרג.
And this is the unresolved issue in the <i>sugya</i> in Sanhedrin there.	ובזה – היא בעית הסוגיא בסנהדרין שם.
(B) That it is a <i>commandment unto itself</i> —to give up one's life for the sanctification of the Name.	ב) מה שהיא מצוה בפני עצמה – למסור נפשו על קידוש השם,
And there are various ways to fulfill it: fleeing, not talking behind a fence, outright idolatry, illicit relations, etc.	וכמה אפנים בקיומה – על ידי ערקתא דמסאנא, על ידי שלא תדבר עמו מאחרי הגדר, או עבודה זרה וגלוי עריות ממש וכו'.
And this has no relevance at all to <i>Bnei Noach</i> .	ונה – אינו שייך כלל לבני נח.
Possibly, there is a halachic difference between these two aspects regarding the obligation to recite a blessing when sanctifying His Name in public—but this is not the place to discuss it.	ואפשר – יש נפקא מינא בין שני הענינים לענין חיוב ברכה לקדש שמו בציבור. – ואין כאן מקומו.
There are several types of <i>mesirus nefesh</i> : for the reward in the World to Come or for its own sake (<i>lishmah</i>);	כמה סוגים במסירת נפש: בשביל השכר לעולם הבא – או לישמה,

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

involving only the body or also the soul (animal soul or divine soul);	הגוף או גם הנפש – הנפש הבהמית, הנפש האלקית;
from above to below, or from below to above.	מלמעלה למטה או מלמטה למעלה.
But in the above explanation in <i>Divrei Elokim Chaim</i> , it appears that the original difficulty of this note is not resolved through these categories.	אבל בכהנ"ל בדא"ח – משמע דאין לתרץ בחלוקין סוגים אלו, הקשיא שבתחלת הערה זו.
Since the Written Torah is the aspect of <i>Chochmah</i> (Wisdom), and <i>Chochmah</i> is specifically according to reason and understanding—	להיות תורה שבכתב הוא בחינת חכמה, וחכמה הוא על פי טעם ודעת דוקא,
and since intellect necessitates emotional reaction, because within it is itself reaction, and it is intellectual reaction—	ועל היות דהשכל מחייב התפעלות, לפי שיש בו בעצמו התפעלות, והוא התפעלות שכלי
if so, this that intellect causes emotion is only emotion that is according to reason and understanding—	ואם כן, זה מה שהשכל מחייב התפעלות – הוא רק התפעלות שעל פי טעם ודעת,
and not the aspect of <i>mesirus nefesh</i> (self-sacrifice), which is the reaction of the essence of the soul, which is beyond reason and understanding, etc.—	ולא בחינת מסירת נפש – שהוא התפעלות עצם הנפש 'שלמעלה מטעם ודעת כו'.
Therefore, the dominance of intellect obscures the essence of the will and pleasure within the soul, which does not shine there—only a faint illumination, etc.	ולכן התגברות השכל מסתיר על עצם הרצון והענג 'שבנפש' – שאינו מאיר שם רק הארה כח
And therefore, someone who is highly intellectual has a harder time activating within himself the power of <i>mesirus nefesh</i> ,	ולכן, מי שהוא בעל מחין גדול – קשה לו לפעל אצלו כח המסירת נפש,
because all his paths and behavior are solely according to intellect, which hides the essence of the soul, etc.	דכל דרכיו והלויכו – הוא רק על פי השכל, שהוא 'מסתיר על עצם הנפש כו'.
And according to all the above, it will be understood why it is easier for a person to place his heel in boiling water more than his head—	ועל פי כל הנ"ל, יובן מה שיותר נקל לאדם להושיט עקבו במים רותחים – ביותר מהראש,
even though the life-force of the soul is in the heel just as in the head.	אף שחיות הנפש – הוא בעקב כמו בראש.
Because the heel is the most final level in the body, and does not contain intellect—only the most final and hidden illumination (and therefore it is a more coarse and physical place, etc., as above).	מפני שהעקב הוא המדרגה היותר אחרונה שבגוף, ואין בו מבחינת המחין – כי אם הארה היותר אחרונה ונעלמת ביותר (ולכן הוא מקום גם וחקרי יותר כו' כנ"ל).

Friediker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולבי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

However, all this applies regarding intellect and internal faculties in general, which are subject to distinction between head and foot—	אמנם, כל זה הוא בשכל וכחות פנימיים בכלל – שבהם יש הפרש בין ראש לרגל,
but in <i>ratzon</i> (will) and <i>oneg</i> (pleasure), which are encompassing faculties—	אבל רצון וענג – שהם כחות מקיפים,
they are present equally everywhere, and there is no difference between head and foot, as above.	הרי הם בכל מקום בשנה, ואין הפרש בין ראש לרגל כנ"ל.
The effect of the will is equal in both—	דפעלת הרצון בשניהם שנה,
and on the contrary: the impact and strengthening of the will in the soul spreads there (in the heel) more than in the head—	ואדרבה, פעלת והתגברות הרצון שבנפש – מתפשט שם יותר מבראש,
for there is absolutely nothing concealing it.	שהרי אין שום דבר מסתיר כלל
Therefore, due to the will in the essence of his soul to place his heel in boiling water,	ולכן, מפני הרצון בעצם נפשו – להושיט עקבו במים רותחים,
he immediately obeys his will without any hesitation at all, and places it in the boiling water, etc.	תקף ומיד הוא נשמע לרצונו, בלי שום עכוב כלל, ומושיטה למים הרותחים כו.
קצור. יסביר דהשכל שביד באמנות הציור, אינו אלא שמביא לפעל באמצעות המדות עשייה שבשכל. הכחות פנימיים וכליהם הם בהתחלקות, ובמילא אין מאיר שם עצם הנפש, מה שאין כן בעקב דאין בו מבחינת המחין מתגבר עצם הרצון Summary: He explains that the intellect found in the hand in the craft of drawing is only that it brings into actuality—through the emotions—an action that stems from intellect. The internal faculties and their vessels are with division, and therefore the essence of the soul does not shine there. Whereas in the heel, where there is no aspect of intellect, the essence of the will strengthens.	
(י"ד)	
And according to all the above, this can be applied in the divine service within the soul of man:	ובכל הנ"ל יוכן בעבודה בנפש האדם,
Behold, "I am asleep in exile, but nevertheless my heart is awake"—	"דהנה" אני ישנה בגלותא, ומכל מקום הרי לבי ער,
and the concept of sleep means that the internal faculties—intellect and emotions—are concealed and hidden, and they do not shine openly so much, etc.	וענין השנה הוא שהכחות פנימיים, מחין ומדות, 'מסתרים ונעלמים ואינם מאירים בגלוי כל כך כו
And likewise, the time of exile is called sleep, for in the time of the Temple the aspect of intellect shone openly,	וכמו כן, זמן הגלות נקרא שנה, דבזמן הבית הנה מאיר, בחינת המחין בגלוי

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

and all their divine service was either with the perception of <i>Chochmah</i> or the deep contemplation of <i>Binah</i> and understanding in the depth of G-dliness—	וכל עבודתם היתה אם בבחינת ואיה דחכמה, או בהתבוננות דהשכל והבנה בעמק באלקות,
and from this would be born true love and fear [of G-d], etc.—	ומזה נולדים אהבה ויראה אמתיים כו'.
Whereas in the time of exile, because of our many sins, intellect and hearts have diminished—	מה שאין כן בזמן הגלות, שבעונותינו הרבים נתמעטו המהין והלקבות,
and even in the aspect of contemplation (which is the external aspect of <i>Binah</i> , etc.)—it is extremely minimal,	ואף בבחינת התבוננות (שהוא בחינת חיצוניות בינה, כו') – מעט מזער מאד,
and most people, if not all, only operate by the imaginative faculty in the soul.	ורבים ככלם – רק בכח המדמה שבנפש.
As it is written, “We were like dreamers,” etc.	ויקמו שכתוב: "היינו כחלמים" כו'.
However, nonetheless, “my heart is awake”—for the aspect of <i>mesirus nefesh</i> is now much easier than in the time of the Temple,	אף מכל מקום "ולפי ער", דבחינת המסירות נפש – הוא עכשו בנקל הרבה יותר מבזמן הבית,
and every single Jew can now more easily awaken within his soul love for G-d that is beyond reason and understanding,	וכל אחד ואחד מישראל – בנקל לו עכשו לעורר, בנפשו האהבה לאלקות שלמעלה מטעם ודעת,
and to give up his soul for the sanctification of His blessed and exalted Name.	ולמסר נפשו על קדוש שמו יתברך ויתעלה.
And this does not require so much toil,	ואין צריך לזה יגיעה רבה כל כך,
rather, it stems from the fact that since the intellect does not shine so much openly and does not obscure the essence of the soul—	אף היא הנותנת: שמפני שאין השכל מאיר בגלוי כל כך ואינו מסתיר על עצם הנפש,
therefore in the very point of the heart, the soul shines and spreads openly—	הרי בעצם נקדחת הלב מאיר ומתפשט הנפש בגלוי,
and this is the simple faith that exists in every single Jew—	והוא האמונה פשוטה שיש בכל אחד ואחד מישראל,
to completely turn away from evil and cleave to Him through fulfilling Torah and mitzvos, etc.	ולהיות סור מרע בתכלית, ולדבקה בו על ידי קיום תורה ומצוות כו'.
And in order to bring this will from concealment into revelation,	ובכדי להוציא רצון זה מהעלם אל הגלוי,
it is through the attribute of <i>Netzach</i> (victory), for opposition reveals essential powers.	הוא על ידי מדת הנצחון, דהמנגד – הוא מגלה כחות העצמיים.
And according to this, it is understood that it is specifically now—when there are thorns and thistles that hinder and obstruct	ועל פי זה יובן, דדוקא עכשו – שיש חושים וקוצים המונעים ומעכבים קיום התורה ומצוות, הרבה יותר – מבזמן הבית

Friediker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט

אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

the fulfillment of Torah and mitzvos, much more than in the time of the Temple—	
that now specifically there is given great strength to stand against them and to fulfill the Torah and mitzvos—	הנה עתה דוקא נתנו כחות גדולים לעמוד כנגדם ולקיים התורה ומצוות,
and this is through the power of <i>mesirus nefesh</i> (self-sacrifice) that exists now more than in the time of the Temple.	והיינו – בכח דמסירת נפש שיש עכשו יותר מבזמן הבית.
And through this, it is also understood the advantage of simple people over intellectuals—	ובזה יובן גם כן מעלת אנשים פשוטים על הבעלי מחין,
that they specifically have more power to give over their soul to Hashem, to turn from evil and do good in actual practice—	שהם הם דוקא – יש בהם כח יותר למסור נפשם לה', להיות סור מרע ועשה טוב בפעל ממשי,
beyond reason and understanding, and they are not swayed by anything, etc.	'למעלה מטעם ודעת, ואינו מתפעל משום דבר כו
But also the intellectuals of today must put aside their intellect and not follow reason and understanding,	אף גם האנשים הבעלי מחין הנמצאים עתה – צריכים להניח שכלם, ולא לילך אחרי הטעם והדעת
because they can, Heaven forbid, be swayed through their intellect according to the spirit of the times and place—	פי יכולים להטות חס ושלום על פי שכלם, לפי רוח – הזמן והמקום
like the popular claim in these days: “Now we must behave in this specific way,”	ובהטענה המפרסמת בעתים הללו: דעתה צריכים להתנהג באופן כזה דוקא
and without clarity one may, Heaven forbid, deviate slightly from the path of truth, until, God have mercy, one reaches complete change.	ובלי דעת – יכול לנטות חס ושלום מדרך האמת מעט מעט, עד שבאים רחמנא לצלן לשנוי גמור
And therefore, one must stand upon his soul with actual <i>mesirus nefesh</i> ,	ולזאת – צריכים לעמוד על נפשם במסירת נפש ממשי,
not to deviate, Heaven forbid, from the <i>Shulchan Aruch</i> even as much as a jot of a yud—	שלא לנטות חס ושלום מן השלחן ערוך – אפילו בקוצו, ש"ל יו"ד
for the Torah is eternal in every time and in every generation,	כי התורה היא נצחית – בכל עת ובכל זמן
and he shall not be ashamed of those who mock him—they are the thorns and thistles that prick the rose—	ולא יבוש מן המלעיגים עליו – הם החוחים והקוצים, העוקצים את השושנה
and let him stand strong in his path, and his fragrance will ascend even more—	ויעמד חזק בדרך, ועוד סלקא ריחא יותר
and they will be consumed, and he will stand forever.	והם יכלו, והוא יעמד לעד

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שבת חל המועד פסח, תש"ט
אני ישנה ולפי ער, קול דודי דופק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

And this is the main thing in our time—in the “heels of Mashiach”—not to follow intellect and reason,	וזה העקר בזמן הזה – בעקבות דמשיחא – שלא לילך, אחר השכל והטעם והדעת,
but rather to fulfill Torah and mitzvos beyond reason and understanding, etc.	כי אם בקיום התורה ומצוות – למעלה מטעם ודעת כו'.

[NOTE: ✨ Summary:

This maamar explores the paradoxical state of the Jewish soul in **galus** (exile): on the one hand, **“I am asleep”**—our **internal faculties** (intellect, emotion) are **dimmed** and concealed; but on the other hand, **“my heart is awake”**—the **core of the soul**, its **simple faith** and capacity for **mesirus nefesh**, shines **more purely** than ever.

The discourse compares this to the difference between the **head** and the **heel** of a person. Though both are animated by the same soul, the **head** represents **intellect**, and the **heel** represents **pure action** without understanding. It is often **easier** to immerse the heel in boiling water than the head—not because it’s stronger, but because it’s **less obstructed** by layers of sensitivity and complexity. So too, in exile, the **simplicity of faith** and **willpower** of the soul can emerge even **more readily** than in the spiritual heights of the Beis HaMikdash.

A major theme is that **now**, in the darkness of **Ikvesa D’meshicha**, we are granted **greater power of spiritual victory**—*Netzach*—to fulfill Torah and mitzvos **not despite the concealments, but because of them**. Even **simple Jews**, without intellectual sophistication, are uplifted and empowered to serve Hashem **with actual self-sacrifice**, often more so than scholars.

And even **scholars** must learn to **step beyond their intellect**. Intellect can be influenced by cultural winds, by the rationalizations of “the times,” leading subtly but dangerously away from truth. Hence, today more than ever, we must **cleave unwaveringly** to the eternal **Shulchan Aruch**, without deviating **even a hairsbreadth**, regardless of mockery or social pressure. The thorny obstacles will fade—but **the rose will endure**.

🔥 Practical Takeaway:

In our times, **clarity of truth** doesn’t always come from the **head**, but from the **heart**—from the **simple emunah** and the **unyielding will** to stand for Torah without compromise.

- Even when we don't feel inspired, **we are empowered**.
- Even if we don't fully understand, we can still **stay loyal**.
- We must **not compromise**, even on a “kutzo shel yud.”
- And we must **not be embarrassed** by the spiritual mockery or cynicism around us.

Frierdiker Rebbe

בס"ד*, שְׁבֶת חַל הַמּוֹעֵד פֶּסַח, תש"ט
אֲנִי יֹשֵׁנָה וְלִפִּי עֵר, קוֹל דּוֹדִי דּוֹפֵק" כו"

With the help of Heaven*, Shabbos which falls on the Festival of Pesach, 5709.

"I am asleep, but my heart is awake, the voice of my beloved is knocking" etc.

💡 It is specifically today, with all the spiritual confusion, that we have the greatest opportunity to bring out the deepest strength of soul: *Mesirus Nefesh without calculation.*

📖 Chassidic Story: The Shochet of Barditchev

In the town of Barditchev lived a simple **shochet**, unlearned and humble. He once came to the holy **Reb Levi Yitzchak of Barditchev**, crying bitterly:

"Rebbe, I don't know how to learn. I barely understand the tefillos. But I want to be a Yid! I want to do what Hashem wants with all my heart."

Reb Levi Yitzchak stood up, lifted his hands to heaven and cried out:

"Ribbono Shel Olam! Look at this man! Look at his heart! What value is all the wisdom of the greatest scholars compared to the pure fire of his soul?"

The Rebbe said this man's **emunah p'shutah**—his simple unshakable commitment—was worth more in Heaven than all the logic and philosophy of the brightest minds.

This is the soul the Rebbe speaks of in the maamar—עַם פְּשׁוּט that holds strong not because he knows, but because he *believes*. And that **emunah** will outlast every thorn, every mocking voice, every exile. **END NOTE]**